

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2013

Emilios Solomou – Cyprus

Ημερολόγιο μιας απιστίας (2012)

The Diary of an Infidelity

Publishing House **Psychogios Publications SA**

Biography

Emilios Solomou was born in 1971 in Nicosia and grew up in his native village of Potami. He studied history and archaeology at the University of Athens. He also studied journalism in Cyprus and worked as a journalist for a daily newspaper for some years. He is now a teacher of Greek and history in a public high school. In addition, he is a member of the editorial board of the literary magazine *Anef*, and he has served as a member of the executive board of the Union of Cyprus Writers.

For the novel *An Axe in Your Hands* (2007), he was awarded the Cyprus State Prize for Literature. His novel *Like a Sparrow, Quickly You Passed...* was translated recently and published in Bulgaria.

Synopsis

Yiorgos Doukarelis, an archaeologist and professor at the University of Athens, returns to an island in the Small Cyclades, Koufonisi, 20 years after the excavation that made him famous and changed his life forever. At that excavation, he discovered the prehistoric remains of a young pregnant woman murdered 5000 years ago. They gave her the name Kassiopi. During this trip, he had an affair with one of his students, Antigoni. They got married after Yiorgos' divorce from his former wife Maria. He returns to the island, six months after Antigoni disappeared mysteriously. The order and the routine of his daily life are destroyed. Going around the island, passing by the places he lived during the time of the excavation and meeting people from the past, he also wanders amongst his memories, exploring the secret ties that connect him with the three women of his life, moving from the present to the past. This is a second excavation for him, an excavation into the deepest places of his soul. In his fantasy, Doukarelis goes back to the prehistoric times of Kassiopi, recreating the story of the murdered pregnant young woman.

At the end, he learns that his wife Antigoni was found murdered, after being raped and kept for some time as a prisoner by a man. Doukarelis immediately leaves the island that connected him with the destiny of the three women who played such decisive roles in his life: Kassiopi, the mortal remains of the prehistoric past, Maria, the woman from the past, and Antigoni from the present. This diary of an infidelity is also a novel about time, destruction, memory and love, which balances the present and the past.

Ημερολόγιο μιας απιστίας

Emilios Solomou

13

Κοιτούσαν εκστασιασμένοι τούτο το δύστυχο πλάσμα και σώπαιναν. Μια αλλόκοτη ύπαρξη που αναδύθηκε στο φως από τα έγκατα της γης πέντε χιλιετίες μετά. Αυτό που δεν μπορούσε να κάνει πριν η Αντιγόνη ανάμεσα σ' όλους, βρήκε τώρα την ευκαιρία, άρπαξε το χέρι του Δουκαρέλη, τον φίλησε στα χείλη, ένωσε στο στόμα τον ιδρώτα και τη σκόνη που κατακάθισε στο δέρμα του, την ένταση και το τρεμούλιασμα μπροστά στο αναπάντεχο της σπουδαίας ανακάλυψης. Μακάβρια, αλήθεια, άποψη του έρωτα, πάνω από το θάνατο, ανάμεσα στα κιτρινωμένα κόκαλα μες στο σκοτάδι. Η Αντιγόνη αντιλαμβανόταν πόσο σημαντικό ήταν γι' αυτόν τούτα τα ανθρώπινα λείψανα και το μόνο που του ζήτησε να της επιβεβαιώσει, εκείνο που έμοιαζε αδιαμφισβήτητο, ήταν αν πράγματι τούτος ο προϊστορικός άνθρωπος είχε δολοφονηθεί.

«Δεν είμαι ιατροδικαστής, αλλά έτσι φαίνεται», της απάντησε. «Αυτό μαρτυρούν το θρυμματισμένο κρανίο, η πέτρα δίπλα στο κεφάλι, η πρόχειρη και γρήγορη ταφή και ο ασυνήθιστος ενταφιασμός μέσα στο σπίτι, δίπλα στα θεμέλια του τοίχου».

Αναρωτήθηκε ακόμα αν ο σκελετός ανήκε σε άνδρα ή γυναίκα κι ο Δουκαρέλης με κάθε επιφύλαξη αποφάνθηκε πως πρόκειται για γυναίκα.

«Και γιατί τη σκότωσαν;» Στη φωνή της φανεωνόταν η θλίψη για τη μοίρα της γυναίκας σ' έναν κόσμο στον οποίο

ανέκαθεν κυριαρχούσε η παντοδυναμία και, όπως πίστευε, η αυθαιρεσία των ανδρών.

«Ποιος ξέρει, άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου, ορισμένα πράγματα στην ψυχολογία του δεν αλλάζουν. Έτσι ήταν ο προϊστορικός άνθρωπος, έτσι είναι και σήμερα».

«Αν έτσι είναι ο άνθρωπος, τότε θα έπρεπε να ξέρουμε περισσότερα γι' αυτούς που ζούσαν εδώ πριν πέντε χιλιάδες χρόνια».

«Ναι», συμφώνησε ο Δουκαρέλης, «αν ξέρουμε κάτι, είναι γι' αυτόν ακριβώς το λόγο. Αλλά πολλά θα αποκαλύψει η εξειδικευμένη έρευνα στο εργαστήριο, καλύτερα να περιμένουμε, ας μην προτρέχουμε, γιατί ό, τι φαντάζεται και υποθέτει κανείς, αποδεικνύεται πολλές φορές αυθαίρετο».

Είχε πια σκοτεινιάσει κι αυτοί παρέμεναν ακόμα μέσα σε τούτο τον υγρό τάφο. Η Αντιγόνη άρχισε να φοβάται, ήταν πράγματι μακάβρια η στιγμή πλάι στα λείψανα. Κάθονταν σε μια γωνιά του σκάμματος, εκείνη παραπονιόταν ότι κρύωνε κι ο Δουκαρέλης την πήρε στην αγκαλιά του, να ηρεμήσει. Ένα φτεροκόπημα πάνω από τα κεφάλια τους την έκανε να πεταχτεί έξαφνα και να τεντώσει το κορμί της. Ανατρίχιασε, έτοιμη να ξεφωνίσει.

«Μη φοβάσαι, μια κουκουβάγια είναι», την καθησύχασε ο Δουκαρέλης.

«Είναι δυσσιώνο το κρώξιμό της», είπε αυτή. «Κάτι κακό θα μας συμβεί».

«Ανοησίες, είναι μια ηλίθια δεισιδαιμονία», απάντησε αυτός. Και της θύμισε πως για τους αρχαίους Έλληνες ήταν το σύμβολο της θεάς Αθηνάς, την ταύτιζαν με τη σοφία. Πριν τη ναυμαχία της Σαλαμίνας, καθώς οι στρατηγοί των Ελλήνων συζητούσαν στο κατάστρωμα ενός πλοίου τι να πράξουν,

ξαφνικά πέταξε μια κουκουβάγια. Κάθισε στα ξάρτια και η εμφάνισή της θεωρήθηκε καλός οιωνός. Οι Έλληνες τότε ετοιμάστηκαν να ναυμαχήσουν.

Η Αντιγόνη όμως δεν ησύχασε, η ακοή της ήταν σε εγρήγορση, τρανταζόταν ακόμα και στα ανεπαίσθητα συρσίματα των μικροσκοπικών πλασμάτων στις πέτρες και στους θάμνους.

«Δεν είναι τίποτα, μην ανησυχείς», ο Δουκαρέλης έκανε φιλότιμες προσπάθειες.

Και τι μπορούσε να της πει, αλήθεια; Πως τότε που μελετούσε τη χλωρίδα και την πανίδα του νησιού για τις ανάγκες της ανασκαφής, διάβασε πως εδώ σ' αυτά τα χώματα ενδημεί η *νίπερα αμμοδύτες*, η κοινή οχιά και ο *eryx jaculus*, το ερημόφιδο, ο λουρίτης κατά τους ντόπιους, το μοναδικό είδος βόα στην Ευρώπη, που ψάχνει τη λεία του μέσα σε τρύπες τρωκτικών, όπως αυτήν εδώ;

Σώπασαν για λίγο. Κι απέμειναν αγκαλιασμένοι κάτω από τον ουρανό. Μύρισαν ξανά την τραγίσια οσμή που 'φτανε κοντά τους από τις παρακείμενες μάντρες. Άκουγαν τις οπλές να χτυπούν στη γη. Μέχρι που αναπάντεχα η Αντιγόνη πάλι ρώτησε:

«Γιώργο, τι θα γίνει με μας;»

Ο Δουκαρέλης αιφνιδιάστηκε. *Τι θα γίνει με μας; Δεν* ανέμενε την ερώτησή της. Συνήθως, τα πιο απρόβλεπτα προκύπτουν εκεί που δεν τα περιμένεις. Τι γύρευε εδώ ένα τέτοιο ερώτημα; Έμεινε μετέωρο στον αγέρα, λευκό σύννεφο, που πνίγηκε μες στο πηχτό σκοτάδι. Τόσο πυκνό, σκληρό σαν πέτρα, που αν άπλωναν το χέρι, θα το 'νιωθαν στην παλάμη τους, να μυρμηγκιάζει το δέρμα, να παγώνει το αίμα, να παραλύει τις αρτηρίες. Τέτοια ώρα, τέτοια λόγια. Ακολούθησε παύση, εκείνος ξεφύσησε.

«Τι να γίνει, ποιος ξέρει τι μπορεί να γίνει...» είπε αινιγματικά.

Εκείνη φάνηκε να απογοητευμένη. Αποσύρθηκε σαν την άμπωτη από την αγκαλιά του, ακούμπησε ξανά στο τοίχωμα του σκάμματος, δίπλωσε τα χέρια της στο στήθος σαν φτερούγες, να ζεσταθεί.

«Δεν έπρεπε να μείνουμε εδώ. Αργήσανε...» είπε δύσθυμη.

Μα να που σε λίγο ακούστηκαν φωνές, σύντομα φάνηκαν σκιές να σαλεύουν με τα φανάρια ανάμεσα στα βράχια και ν' ανεβαίνουν στο ύψωμά τους. Ήταν καμιά εικοσαριά, οι περισσότεροι περίεργοι νησιώτες που μαζεύτηκαν να δούνε τι συμβαίνει, τι μυστήριο αποκαλύφθηκε απόψε στον τόπο τους. Θα 'ταν πολύ να 'λεγε κανείς πως έτρεξαν να συναντήσουν τις ρίζες τους, τούτο το λείψανο που περπάτησε σ' αυτά τα ίδια χώματα πριν από χιλιάδες χρόνια. Ανάμεσά τους ήταν ένας αστυφύλακας και ο κοινοτάρχης, ο Κουκουλές μπροστά σαν να 'ταν ο φυσικός αρχηγός τους, *κύριε πρόεδρε*. Ήταν πονηρός, το μάτι του κοιτούσε μια τον Δουκαρέλη μια την Αντιγόνη, που στέκονταν πλάι πλάι σε τούτο τον τάφο, όχι το σκελετό κάτω από τα πόδια τους. Δεν τον ξεγελούσαν αυτόν, κάτι έτρεχε ανάμεσά τους. Για το εύρημα δεν έδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον, δεν είχε προγονικές ευαισθησίες, τέτοια χούγια ήταν για τους αλαφροϊσκιωτους και τους φαντασμένους, οι πεθαμένοι με τους πεθαμένους και οι ζωντανοί με τους ζωντανούς. Αυτοί διατάραξαν την αιώνια ασάλευτη τάξη τους, έμπλεξαν ζωντανούς και πεθαμένους μαζί, ας βρουν μόνοι τους την άκρη. Οι κόρες στα μικροσκοπικά μάτια του είχαν διασταλεί και του 'διναν μιαν απόκοσμη όψη. Ο Δουκαρέλης είχε την αίσθηση πως γυάλιζαν μες στο σκοτάδι, δυο μικροσκοπικά, πυρακτωμένα κάρβουνα.

Ο αστυφύλακας απόρησε γιατί τους φώναξαν εδώ στις ερημιές τέτοια ώρα και ο Δουκαρέλης τού εξήγησε πως έπρεπε απόψε

να φυλαχτεί η ανασκαφή, το εύρημά τους ήταν εξαιρετικά σημαντικό, ίσως το μοναδικό που βρέθηκε ακέραιο στον κυκλαδίτικο πολιτισμό. Ο κοινοτάρχης διερωτήθηκε πόσο σπουδαίος μπορεί να είναι ένας σωρός από κόκαλα, το νεκροταφείο τους ποτέ δεν το φύλαξαν, εκεί μες στους τάφους αναπαύονταν δεκάδες, εκατοντάδες σκελετοί, κι εξ όσων γνώριζε, δεν το 'σκασε τόσα χρόνια κανείς. Ήταν φανερό πως αυτός ήταν το μυαλό, ο αστυφύλακας η προέκταση, το χέρι της εξουσίας.

[...]

14

Όλο το βράδυ το πούσι τού τρυπούσε τα κόκαλα. Για να γλιτώσει, σύρθηκε κάτω από την τέντα. Αισθανόταν βρόμικος μέσα σε τούτα τα ρούχα, τα μουλιασμένα στον ιδρώτα και στη νυχτερινή υγρασία. Πότε πότε έκλεινε κουρασμένος τα μάτια, μα η έγνοια τον κρατούσε ξύπνιο. Άκουγε τον μονότονο ήχο, τικ-τακ, τικ-τακ, στο ρολόι του κι έπιανε τον εαυτό του κάθε τόσο να μετράει τα δευτερόλεπτα. Κοιτούσε τον ουρανό, προσπαθούσε να εντοπίσει τους αστερισμούς, την Κασσιόπη, το κεντρί του Σκορπιού, ψάχνοντας να βρει στήριγμα χειροπιαστό, να επιβεβαιώσει τη δική του ύπαρξη μέσα στο μαύρο σκοτάδι. Ήταν πραγματικός ή μήπως πλάσμα της φαντασίας;

Βρισκόταν ολομόναχος εκεί έξω, τον είχαν καταπιεί οι σκιές. Τα χτυπήματα από τις οπλές στις γειτονικές μάντρες έφταναν κοντά του σαν μέσα από τα σπλάχνα της Γης. Θυμήθηκε πως το ποδάρι του διαβόλου είναι τραγίσιο. Τι παράξενη σκέψη! Βυθισμένος μέσα σ' εκείνη την πίσσα και την ερημιά δε θέλει

και πολύ κανείς για να πιστέψει τούτες τις δεισιδαιμονίες. Ανήκε στους από δω ή στους από κει; Όσο και να προσπαθούσε να ξεγελάσει τον εαυτό του πως δεν έπρεπε να φοβάται, τώρα ήταν η σειρά του. Ο φόβος τρύπησε το πετσί του και ταξίδευε μέσα στο αίμα του. Κάθε τόσο ένα ρίγος τού τράνταζε το σώμα, μούδιαζε το δέρμα του. Εκεί κάτω ξάπλωνε μια γυναίκα δολοφονημένη εδώ και χιλιάδες χρόνια. Διαισθανόταν πως κάποιες μυστικές, αόρατες δυνάμεις απελευθερώθηκαν από τα δεσμά τους κι αναδεύονταν γύρω του, παραμόνευαν μέσα στη νύχτα. Αυτός διατάραξε τον αιώνιο ύπνο τους, αυτός τις ανέσυρε από τα βάθη της προϊστορίας. Πότε πότε σερνόταν μέχρι την άκρη του σκάμματος. Άναβε τον αναπτήρα και κοιτούσε το εύρημα μέσα στο διαφανές νάιλον. Τα οστά της φωσφόριζαν. Ήταν εκεί, ακίνητη, δεμένη με την αιώνια χθόνια μοίρα της, είχε δίκιο ο Κουκουλής, *κύριε πρόεδρε*. Το συντριμμένο επάνω μέρος του κρανίου, τα πόδια διπλωμένα και η λεκάνη κάπως ανασηκωμένη, όλος ο κορμός γερμένος στο πλάι. Αν μπορούσε να δει, αν μπορούσε να φανταστεί τα χαρακτηριστικά του προσώπου της, θα 'βλεπε τη σύσπαση του τρόμου που θα 'νιωσε στιγμιαία και τον τρομερό πόνο, ώσπου η ψυχή να πετάξει από τούτο το βασανισμένο πλάσμα. Αυτό που αντίκριζε ήταν φρικιαστικό, δε χωρούσε αμφιβολία, ήταν αποκρουστικά φρικτό κι αυτός ήταν μόνος μαζί του, μέσα στην απεραντοσύνη του κόσμου, κανείς άλλος. Ένωσε ξαφνικά σαν να τον έχουν κλείσει σε μιαν ιστορία τρόμου, απ' αυτές του Έντγκαρ Άλαν Πόε.

Μπροστά του, στο σύννεφο του καπνού που ανέβαινε από την πίπα του, είδε τη μάνα του να του κρατάει το χέρι και να τον σέρνει, μικρό παιδί, στους δρόμους του Βόλου, *μάνα*. Έψαχνε για δουλειά, δεν είχε πού να τον αφήσει. Είχαν κατέβει από το χωριό σαν κυνηγημένοι, πεινασμένοι. Έζησαν τις τρομερές δυσκολίες της εποχής, την πείνα και την ανέχεια, που

πολλούς τούς τσάκισαν και τούς γονάτισαν μέχρι το χώμα. Η μάνα του κάτι ρώτησε στο μαγέricko της πλατείας, ίσως αν ήθελαν υπάλληλο για τη λάντζα. Και πιο κάτω, ξαφνικά, βρέθηκαν μπροστά στο φανοστάτη. Από κει κρεμόταν ένα κομμένο κεφάλι, μεγάλες πρασινόμυγες ζουζούνιζαν γύρω του, σέρνονταν στο πρησμένο δέρμα, στο ξεραμένο αίμα, μάνα. Ήταν φρικτά παραμορφωμένο, τα μάτια ορθάνοικτα ακόμα ατένιζαν το θάνατο που ήρθε μ' όλη την ορμή να κόψει το νήμα της ζωής του. Από πάνω, μια πρόχειρη χάρτινη πινακίδα ανέγραφε τ' όνομά του, *ο συμμορίτης...* Ωστόσο, ήταν πολύ μικρός και γράμματα δεν ήξερε. Το κομμένο κεφάλι χαράχτηκε βαθιά στο μυαλό του, μια εικόνα ακραίας βαρβαρότητας. Είδε τη μάνα του να κλείνει τα μάτια, να δαγκώνει τα χείλη, ν' αποστρέφει το πρόσωπό της. Ανέβηκε στο πεζοδρόμιο κι άνοιξε το βήμα της. Προσπάθησε να πνίξει το λυγμό που ανέβαινε στο λαιμό της, ακούστηκε σαν μέσα από τα έγκατα της Γης, ένα πηγάδι, μια προαιώνια μαύρη τρύπα που ρουφάει τη μοίρα των ανθρώπων. Καθώς τον έσερνε στο δρόμο, αυτός ήταν ακόμα γυρισμένος πίσω, με το βλέμμα καρφωμένο στον μεταλλικό φανοστάτη, μέχρι που χάθηκαν στη στροφή. [...]

The Diary of an Infidelity

Emilios Solomou

Translated from the Greek by Irene Noel

13

They looked in fascination at the unfortunate creature and fell silent. A strange being to come to light out of the bowels of the earth after five thousand years. Antigone did what she had been unable to do in front of everyone up till then: she took her chance, grabbed Doukarelis by the hand, kissed him on the lips, felt on her mouth the sweat and dust that had settled on his skin, felt him tense and tremble at the shock of their great discovery. A macabre approach to love, certainly, standing over death, in among the yellowing bones in the dark. Antigone was aware how significant those human remains were to him and her only question was the obvious one, whether this prehistoric person had actually been murdered.

“I am not a forensic expert, but that’s what it looks like”, he replied. “That is what the shattered skull, the stone beside the head, the shallow and makeshift grave and the unusual burial beside the foundations of the wall would seem to suggest”.

She wondered moreover whether the skeleton belonged to a man or a woman and Doukarelis, *very tentatively*, took the view that it must be a woman.

“And why did they kill her?” Her voice expressed sorrow for the fate of a woman, in a world where the omnipotence and, in her view, the callousness of men was ever dominant.

“Who knows, the soul of man is unfathomable, certain things in his psychological make-up never change. As he was in pre-historic times, so is man today”.

“If that is how man is, then we should know more about the ones who lived here five thousand years ago”.

“Yes”, agreed Doukarelis, “if we know anything, it’s for exactly that reason. But more will be revealed after specialized testing in the lab, better to wait, let’s not get ahead of ourselves, because the things we imagine or hypothesize often turn out to be wide of the mark”.

It had grown dark by now and they were still lingering in the damp grave. Antigone began to feel afraid. It had been truly macabre, that moment beside the human remains. They sat in a corner of the pit. She complained that she was cold and Doukarelis took her into his arms, to calm her.

A flapping of wings overhead made her suddenly start up and tense her body. She shivered, ready to cry out.

“Don’t be afraid, it’s only an owl”, Doukarelis reassured her.

“It’s unlucky when they hoot”, she said, “something bad is going to happen to us”.

“Nonsense, that’s a silly superstition”, he replied. And he reminded her that for the ancient Greeks it was the symbol of the goddess Athena: they associated her with wisdom. Before the battle of Salamis, just as the Athenian generals were on the deck of a ship discussing what to do, an owl suddenly flew up. It sat on the rigging and its appearance was thought to be a good omen. It was then that the Greeks began to prepare for battle.

But Antigone didn't calm down. Her hearing had quickened, and she started at the slightest rustling of every tiny creature over the stones and in the bushes.

"It's nothing, don't worry", Doukarelis tried manfully to reassure.

And anyway what could he say, really? That when he had studied the flora and fauna of the island for the requirements of the excavation, he had read that here in these parts the *vipera ammodytes* is endemic, the common viper and *eryx jaculus*, the sand boa, which searches for its prey in rat holes like this one here?

They were silent for a while. And stayed there entwined beneath the sky. They caught another whiff of the goaty smell that wafted over to them from the animal enclosure nearby. They could hear hooves tapping on the ground. And then unexpectedly Antigone asked again:

"Yiorgo, what will happen to you and me?"

Doukarelis was startled. *What will happen to you and me?* He wasn't expecting her question. As usual, the most unlikely things turn up just when you don't expect them. What was a question like that doing here? It hung in the air, a white cloud, smothered by the thick darkness. So thick, as hard as stone, that if they were to stretch out a hand they would feel it on their palm, tingling the skin, freezing the blood, stopping up the arteries. Words like that at a time like this? There followed a pause, he sighed.

"What will happen, who knows what might happen..", he said enigmatically.

She seemed disappointed. She drew back, as if ebbing away from his embrace, leaned against the wall of the pit once more and crossed her arms over her chest to get warm.

“We shouldn’t stay here. They are late...” she said morosely.

No sooner had she said it than they heard voices, and then shadows appeared flitting in the lamplight among the rocks, coming up the hillock to where they were. There were about twenty of them, mostly inquisitive islanders who had come up to see what was going on, what the mystery was that had revealed itself that evening in their neighbourhood. It would be too much to say that they were racing to get in touch with their roots, the human relic that had walked on this very turf thousands of years before. The constable was with them, with the village president Koukoulés in front: their natural leader, *Mr President*. He was a sly one, glancing first at Doukarelis and then at Antigone standing side by side next to the grave, rather than at the skeleton beneath their feet. They couldn’t hide from him, something was going on between them. He didn’t show much interest in their find. He was not moved by ancestry, such foibles were for people who fancy themselves and have their head in the clouds. The dead with the dead and the living with the living. If they would insist on disrupting a body’s sempiternal rest and confusing the living with the dead, then let them sort out the mess. The pupils of his tiny eyes were dilated and gave him a spooky look. Doukarelis felt them shining in the dark like two miniscule incandescent coals.

The constable couldn’t understand why they had been called out into the wilderness at this hour and Doukarelis explained to him that the excavation would have to be guarded tonight, their find was exceptionally significant, perhaps the only one to be found intact in the entire Cycladic civilization. The village president asked himself how remarkable a pile of bones could possibly be, they never guarded their cemetery, there were tens, hundreds of skeletons resting in those graves

and as far as he knew, none of them had broken out all these years. It was apparent that he was the brains while the constable was the extension, the long arm of power...

14

All that evening the mist penetrated to his very bones. To escape it, he curled up under the tent. He felt dirty in his clothes, soaked in sweat and the night's damp. Now and again he would close his tired eyes, but his worries kept him awake. He could hear the monotonous tick tock, tick tock, of his watch and he caught himself every so often counting the seconds. He looked up at the sky, tried to locate the constellations, Cassiopeia, the sting of Scorpio, searching to find something tangible to hold on to, to confirm his own existence in the black of the night. Was he real or a figment of some fiction?

There he was, all alone, the shadows had swallowed him up. The clopping of hoofs from the nearby pens reached him as if it came out of the bowels of the earth. He remembered that the devil has a goat's foot. What a strange thought! Lost in the pitch dark and the wilderness it doesn't take much for a person to believe in such superstitions. Did he belong over here or over there with them? However much he tried to tell himself that he shouldn't be frightened, now it was his turn. Fear crept under his skin and travelled through his blood. Every so often a shudder ran through his body, chilling his skin. A woman was lying down there, murdered thousands of years before. He had the sense that secret, invisible forces had been loosed from their bonds and were stirring about

him, lurking in the night. It was he who had disrupted their eternal rest, he who had dragged them from the depths of prehistory. Every now and then he would inch over to the edge of the pit. He lit his lighter and looked at the find through its see-through plastic. Her bones were phosphorescent. There she was, motionless, tied to her eternal, earthy fate. He was right, Koukoulés, *Mr President*. The crushed upper part of the cranium, the folded legs and slightly raised pelvis, the entire body turned to one side. If he had been able to see, he could have imagined her face and its features, seen the spasm of terror that she had felt for an instant, and the terrible pain, until the soul finally flew from its tormented body. He was confronting something gruesome, there was no doubt about it, it was horribly gruesome and it was he who was alone with it, in the vastness of the universe, no-one else. He suddenly felt as if he had been shut into a horror story by Edgar Allan Poe.

Before him, in the cloud of smoke that rose up from his pipe, he saw his mother, pulling him along by the hand as a small boy through the streets of Volos. *Mother*. She was looking for work, she didn't have anywhere to leave him. They had come down from the village like hunted creatures, starving. They had lived through the horrors of that difficult time, the hunger and poverty which had done for so many and brought them to their knees. His mother asked at the eatery in the square, whether they might be needing someone to work in the scullery. And then further on down, suddenly, they were standing by the lamppost. From it hung a severed head, large greenbottle flies buzzing around it, crawling over the swollen skin, the dried blood, *mother*. It was hideously disfigured, the eyes wide open staring at death, which had come with all its force to cut his life short. From above, a rough paper placard noted

his name, the *bandit*... But he was too young and couldn't read. The severed head scored itself into his brain, an image of extreme brutality. He saw his mother close her eyes, bite her lip and turn her face away. She stepped up onto the pavement and quickened her pace. She tried to smother the sob that rose up in her throat, and sounded as if it came from the depths of the earth, a well, a primeval black hole which sucks in the fate of men. As she dragged him along the road, he kept on turning back to look, his gaze fixed upon the iron lamp post, until they had disappeared round the corner...

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2013

Emilios Solomou – Cyprus

Ημερολόγιο μιας απιστίας

The Diary of an Infidelity

336 pp, 2012

Translations: The book has not been translated yet.

(Last Update – September 2013)

Publishing House **Psichogios Publications SA**

121 Tatoiou Street – GR-14452 Metamorfossi, Athens – Greece

Tel. + 30 (0)210 28 04 800

Fax + 46 (0)210 28 19 550

www.psichogios.gr

Contact: Publishing House – d.sandis@psichogios.gr – angela.sotiriou@psichogios.gr

ISBN: 978-960-496-800-8

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10

info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

Culture
Programme

european
booksellers
federation

FEDERATION OF EUROPEAN PUBLISHERS
FÉDÉRATION DES ÉDITEURS EUROPÉENS